

คติความตายคือนิยายชีวิต

พระครูภาวนาวิสุทธิ

R2004

เรื่อง คนตายไปแล้วจะไปเกิดหรือไม่ นั้น มีความเข้าใจกันไปหลายกระแส บางท่านก็เข้าใจว่าร่างกายของคนเรา นี้ ประกอบขึ้นด้วยรูปหรือวัตถุ เมื่อคนตาย ร่างกายก็ฝังจมดินไป ไม่สามารถจะไปเกิดได้อีก

ในบรรดาผู้ ที่เข้าใจว่าตายแล้วจะต้องไปเกิดอีก ก็มีความเข้าใจแตกแยก ออกไปมาก เช่นผู้ตายจะต้องไปอยู่ในสวรรค์หรือนรก ก็แล้วแต่ผลของการกระทำ ของตน และสวรรค์หรือนรกนั้น ได้มีผู้สร้างขึ้น สำหรับลงโทษหรือให้รางวัลตลอด นิรันดร โดยไม่กลับมาเป็นมนุษย์อีก

บาง ท่านเข้าใจว่าคนที่ตายจะต้องไปเกิดเป็นคนเท่านั้น ไปเกิดเป็นสัตว์ ไม่ได้ แต่บางท่านว่าไปเกิดเป็นคนหรือสัตว์ก็ได้ บางคนว่าจิตหรือวิญญาณหรือเจต ภูมินี้เป็นอมตะ เมื่อร่างกายของคนแตกดับไปแล้ว วิญญาณก็จะออกจากร่าง ล่องลอย ไปหาที่เกิดใหม่

บางคนก็ศึกษาวิชาการทางโลกทางวิทยาศาสตร์มามาก ๆ ก็เข้าใจว่า ถ้าบุคคลใดมีลูกเต้าสืบออกไปเรื่อย ๆ ก็จะไปเกิดได้อีกคือสืบต่อไปเรื่อย ๆ ตามหลัก ของชีววิทยา เพราะลูกทุก ๆ คนนั้นก็สืบต่อมาจากเซลล์ของพ่อแม่นั่นเอง เมื่อสืบ ต่อไปหลาย ๆ ชั่วแล้วชีวิตเดิมก็จะปรากฏขึ้นมาอีก

แต่ บางคนกลับมีความเห็นว่า ร่างกายนั้นประกอบไปด้วยรูปหรือวัตถุ ความรู้สึกนึกคิดนั้นเป็นหน้าที่ของมันสมองซึ่งได้วิวัฒนาการทีละน้อย ๆ มาตั้งแต่เด็ก ดำบรรพ์ จนมีอำนาจการนึกคิด และรู้สึกได้ แต่เมื่อตายแล้วก็เป็นอันหมดเรื่องกัน ไม่ สามารถที่จะไปเกิดได้อีกเลย

เรื่องนี้เป็นเรื่องมากคนก็มากความคิดเห็น แม้เจ้าของลัทธิศาสนาใหญ่ ๆ หลายท่านก็มีความคิดเห็นไม่ตรงกัน เพราะเรื่องคนเกิดหรือคนตาย เราเห็นได้ง่าย ๆ แต่เรื่องตายแล้วไปเกิดได้หรือไม่เป็นเรื่องลึกลับ เป็นปัญหาโลกแตกมาจนบัดนี้

สำหรับ คำสอนของพระพุทธศาสนานั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่าคนตายแล้วไปเกิดอีกได้ และจะไปเกิดเป็นมนุษย์หรือสัตว์อีกก็ได้ แต่อย่างไรก็ดี พระองค์มิได้สอนไว้เฉย ๆ หรือลอย ๆ ว่า คนตายแล้วไปเกิดได้เท่านั้น หากแต่ให้รายละเอียดในเรื่องนี้ไว้เป็นขั้นเป็นตอนอย่างน่าพิสดาร ถึงวิธีที่ไปเกิดได้อย่างไร มีอะไรบ้าง ไปอย่างไร เกิดอย่างไร พระองค์สอนไว้ง่ายเป็นขั้น ๆ แล้วแต่วุฒิของบุคคล ผู้ใดสนใจศึกษา มีพื้นฐานดี ก็สามารถเข้าใจได้ละเอียดขึ้น

แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า คนตายแล้วไปเกิดได้ก็ดี แต่ความคิดเห็นของศาสนาอีกหลายศาสนานั้น ก็ตรงกันเป็นหลักใหญ่ ๆ ของพระพุทธศาสนาที่ว่า “เกิดอีก” เท่านั้น เช่น ศาสนาพราหมณ์ ถือว่า คนตายแล้วจิตหรือวิญญาณก็ล่องลอย ออกจากร่างไปปฏิสนธิใหม่ เหตุนี้จิตหรือวิญญาณก็เป็นอมตะ ไม่มีวันตายเมื่อจากคนนี้ก็ไปสู่คนนั้น เมื่อจากคนนั้นก็ไปสู่คนอื่น ๆ ต่อไปตามลำดับ เหมือนคนอาศัยอยู่ในบ้าน เมื่อบ้านพังลงแล้วจะอาศัยอยู่ไม่ได้ ก็ต้องเดินทางไปหาบ้านอยู่ใหม่ต่อไป

แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ตรงกันข้าม พระองค์สอนว่าจิตหรือวิญญาณนั้นมิได้เป็นอมตะ ไม่มีวันตาย หากแต่เกิดดับสืบต่อไปไม่ขาดสาย และจิตใจก็ล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่ไม่ได้เลย จะเทียบคนย้ายจากบ้านที่จะพังหาได้ไม่

ยิ่งกว่านั้นความเข้าใจที่ว่า การที่ไปเกิดได้ก็ไปแต่จิตหรือวิญญาณเท่านั้น ก็เป็นความเข้าใจผิด เพราะยังมีรูปอีกชนิดหนึ่ง เรียกว่า **กัมมชรูป** คือ **รูปอันเกิดแต่กรรมก็ร่วมในการปฏิสนธิ** ด้วย สำหรับในข้อนี้เป็นอีกข้อหนึ่งที่ท่านจะได้เห็นความพิสดารน่าอัศจรรย์ ในพระพุทธศาสนา เพราะไม่ว่าใครหรือศาสดาองค์ไหน

ที่ว่าคนตายแล้วไปเกิดได้ ก็จะต้องไปแต่จิตหรือวิญญาณเท่านั้น ทั้งนี้ทั้งนั้นมิได้แสดง การตาย การเกิดให้ชัดเจนอย่างไร

แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า นอกจากจิตไม่ใช่ล่องลอยไปแล้ว รูปบางชนิด ก็ไปเกิดได้ ส่วนจะไปได้อย่างไร รูปอะไรบ้าง มีเหตุผลหลักฐานข้อเท็จจริงอย่างไรนั้น ขอได้โปรดอ่านต่อไป

การที่เข้าใจว่า คนตายแล้วไปเกิดได้นั้น จะต้องมีความเข้าใจในเรื่องจิต เรื่อง รูป เรื่องกรรม และความตายมีกี่อย่าง ขณะใกล้ตายมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง มีความรู้สึกอย่างไร และจิตใจทำงานกันอย่างไร ฯลฯ ให้เข้าใจดีเสียก่อน ดังนั้นท่านก็จะเห็นได้ว่า เรื่องตายเรื่องเกิดนี้ จะกล่าวกันง่าย ๆ และให้เข้าใจดีนั้น ย่อมเป็นไปได้เลย

ก่อนอื่นอาตมาขอขยับไปถึงเรื่องจิตอีกครั้งหนึ่ง ตามที่ได้กล่าวมาแล้วเป็น ตอน ๆ ว่า **จิตนั้นเป็นธรรมชาติ ที่รู้อารมณ์ รู้นึกคิด จดจำ จิตนั้นเป็น ธรรมชาติที่มีความเกิดดับ สืบต่อกันเสมอเป็นนิจ มิได้หยุดนิ่ง และ จิตนั้นเป็นนามธรรมที่ไม่สามารถมองเห็นหรือจับต้องได้ แต่ก็มี อำนาจในการสั่งสมสันดานหรือสามารถเก็บเอาอารมณ์ต่าง ๆ ไว้ใน จิต แล้วก็แสดงออกซึ่งอารมณ์นั้นได้**

เมื่อแยกการทำงานของจิตออกจะได้เป็นสองชนิด คือ

๑. **การทำงานที่จิตกระทำ** ได้แก่การที่จิตขึ้นวิถีรับอารมณ์ต่าง ๆ จากทางทวารหรือประตูทั้ง ๖ คือรับอารมณ์จากทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เช่น เห็น ได้ยิน คิด เป็นต้น
๒. **จิตเป็นภวังค์** ได้แก่จิตมิได้ขึ้นวิถีรับอารมณ์ต่าง ๆ จากทาง ทวารหรือประตูทั้ง ๖ จากทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจเลย แต่

จิตก็ทำงานอยู่ตลอดเวลา คือ เกิด-ดับ และมีอารมณ์ติดมาตั้งแต่
ปฏิสนธิ

การที่อาตมาแยกการทำงานของจิตออกเป็น ๒ ชนิด เช่นนี้เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า
ในขณะที่รับอารมณ์ตามทวารทั้ง ๖ นั้น จิตก็ทำงานและจิตที่เป็นภวังค์มิได้ขึ้นวิธีรับ
อารมณ์ จิตก็ทำงานเหมือนกัน

ข้อ ๑ **การขึ้นวิธีรับอารมณ์ของจิตนั้น** จิตจะรับอารมณ์หรือเกิดอารมณ์
ขึ้นได้ก็ต้องอาศัย มีผัสสะ คือการตกกระทบแล้วถ้าไม่มีผัสสะจิตก็ไม่สามารถรับ
อารมณ์ได้ เช่น เสียงมิได้กระทบหู แล้วก็จะไม่ได้ยิน รูปมิได้กระทบตาแล้วก็จะไม่
เห็น และอารมณ์หรือเรื่องที่จะเป็นตัวยื่นให้คิด ไม่กระทบกับจิตแล้วก็จะคิดนึกไม่ได้
เลย

ข้อ ๒ **ภวังคจิต** คำว่าภวังค์หรือจิตตภวังค์นี้ มีพูดกันอยู่เสมอโดยทั่วไป แต่
ความเข้าใจของคนเป็นส่วนมากนั้นเข้าใจว่า ภวังค์หมายถึงจิตมีความสงบ คือนั่งอยู่
เฉย ๆ หรือนั่งใจลอย แต่ตามหลักของปรมัตถธรรมนั้นตรงกันข้าม

คำว่า **“ภวังค์”** หมายถึง **องค์แห่งภพ** หมายถึงจิตตั้งแต่ปฏิสนธิจนถึงจุด
คือตาย ขณะที่จิตมิได้ยกขึ้นสู่อารมณ์ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แล้วขณะนั้นจิต
ก็เป็นภวังค์ ภวังคจิตที่เห็นได้ง่าย ๆ ก็คือ คนกำลังหลับสนิท ขณะหลับสนิท จะไม่
รู้สึกตัวเลย ขณะที่จิตมีความรู้สึกขึ้นในอารมณ์จากทวารทั้ง ๖ แล้ว ขณะนั้นจิตก็พ้น
ไปจากเป็นภวังค์ ความจริงขณะที่เราเห็นหรือได้ยินหรือคิดนั้น จิตขึ้นวิธีรับอารมณ์
แล้ว ก็มีภวังคจิตคั่น สลับอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เป็นไปอย่างรวดเร็วมาก ดังนั้นเราจึงไม่
รู้สึก

การที่อาตมาแสดงจิตที่ขึ้นวิธีรับอารมณ์และภวังคจิตนั้น ก็เพื่อจะนำ
ท่านเข้าไปสู่เรื่องของความตายว่า คนที่กำลังจะตาย จิตกำลังทำงานอะไรอยู่
เปรียบเหมือนเทพบันทึกเสียงนั่นเอง ได้แก่บุญกุศลของคนเราที่ได้กระทำไว้

อาตมาจะบรรยายเรื่องความตาย ของคุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ซึ่งถึงแก่
มรณกรรม เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๖

คุณนายผ่องศรี เป็นศรีภรรยาท่านนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ ขณะ
ดำรงตำแหน่งเป็นนายอำเภอท่าวัง จังหวัดลพบุรีนั้น สามีภรรยาคู่นี้ประกอบแต่บุญ
กุศล ประชาชนตลอดจนกระทั่งพระเถร เณร ชี รักนับถือท่านมาก เฉพาะในระหว่าง
ครอบครัวรู้สึกมีความสุขมาก เนื่องจากปฏิบัติดีต่อกันเป็นเพื่อนสุขเพื่อนทุกข์กันมา
ตลอด

ทั้งสองคนนี้ งานไหนงานนั้น วัดไหนวัดนั้น ไปช่วยทุกวัดทุกงานไม่เลือกหน้า
เฉพาะคุณนายเป็นแม่ครัวตามงานวัดได้เลย ไม่มีถือว่าเป็นคุณนายแล้วจะไม่ทำอะไร
ทำเอาเป็นเอาตาย ช่วยอย่างจริงจังจนเป็นลม อาตมาเห็นหลายงาน เคยไปร่วม
บำเพ็ญกุศลวัดอัมพวันแทบทุกครั้ง แทบทุกงาน ฤดูเข้าพรรษาก็เชิญชวนประชาชน
หล่อเทียนพรรษา ไปถวายตามวัดวาอารามต่าง ๆ ทุกปีเป็นประจำ

และก่อนที่คุณนายผ่องศรี จะเข้าวัดอัมพวัน ก็เป็นโรคเหงือกในมดลูก ซึ่ง
หมอบอกว่าเป็นโรคมะเร็ง จะต้องรับการผ่าตัด อายุจะไม่ยืนต่อไปนั้น อาตมาก็ให้ยา
ชานาหนึ่งคือน้ำมันมนต์ให้คุณนายผ่องศรีไปทานก่อน

หลังจากนั้นไม่นานคุณนายได้ไปให้หมอฉายเอ็กซเรย์อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้หมอ
บอกไม่ต้องผ่าตัดแล้ว เพราะก้อนเนื้อร้ายหายวับไปกับตา คุณนายก็มีอายุยืนมา
ตามลำดับ มาถึงวัดก็ช่วยหุงน้ำมัน ช่วยโขลกยาใส่้ำมัน และชวนประชาชนมา
กระทุ้งรากโบสถ์ โบสถ์นั้นสร้างปีหลังจากที่ผ่านมา ในกลางปี ๒๕๑๑ ก็เริ่มทำการกระทุ้ง
รากโบสถ์ถึงปี ๒๕๑๒ ๑ ปี ๑๖ วัน และสร้างมาก็หยุดบ้างถึง ๑ ปี ๖ เดือน โบสถ์ก็
ได้สำเร็จตามเป้าหมาย อุโบสถของวัดอัมพวันในสมัย พล.ต.ต.สามารถ วายมานนท์
เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี พ.ต.อ.ประจันต์ พรหมณพันธ์ุ เป็นผู้กำกับการตำรวจ
ลพบุรี พร้อมด้วย พ.อ.(พิเศษ) สวัสดิ์ เล็กชม เสนาธิการจังหวัดทหารบกลพบุรี ได้มา
ช่วยตลอด ตามรายการที่จารึกไว้ในอุโบสถนี้

คุณนายก็หายจากโรคมะเร็ง ด้วยน้ำมันมนต์ของวัดอัมพวัน หายแล้วก็ยังช่วยงานต่อไป จนโบสถ์เสร็จเรียบร้อย ท่านนายอำเภอพิริยะ และคุณนาย ก็ย้ายจากอำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี ไปดำรงตำแหน่งนายอำเภอเมือง จังหวัดชัยนาทสืบไป

อาตมาเคยให้พร คุณนายมาแล้วหลายครั้ง ขอให้คุณนายอายุยืนถึง ๑๐๐ ปี ในเวลาต่อมาคุณนายได้มาขอคืนพร เพราะได้ไปเห็นชาวบ้านชาวเมือง ภรรยาเป็นอัมพาต สามีต้องมาเช็ดก้น ชักผ้าซักผ่อนให้ ลูกเต้าต้องลำบากลำบากถึงสองสามปี

“ดิฉันขอคืนพร ถ้าดิฉันจะตายขอให้ตายทันที ขอให้บุญกุศลส่งผลดิฉันสืบไป”

คุณนายก็ขอรับพรใหม่ “ดิฉันไม่เอาพรเก่า ขอให้ท่านให้พรใหม่ กรวดน้ำที่ไร ขออธิษฐานให้ตายอย่างง่าย ๆ อย่าตายยากอย่างที่เขตายกันเลย อย่าให้ลูกให้ผ้าเขาต้องลำบาก ชักผ้าซักผ่อนเราเลยคะ ดิฉันอธิษฐานอย่างนี้ตลอดเวลา ขอให้ท่านประสาทพรให้ไปอย่างสบายก็แล้วกัน”

คุณนายก็เคยซื้อผ้าขาวเนื้อดี ๆ ถวายแม่ชี วัดอัมพวัน ตลอดรายการก็ทำบุญ ตักบาตรเป็นประจำ

ต้นเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ท่านนายอำเภอและคุณนายผ่องศรี ได้ไปวัดอัมพวัน ขอนิมนต์อาตมาไปในงานวันเกิดของนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖

“เมื่อปีที่แล้ว ท่านไม่ได้ไปงานของดิฉัน คราวนี้ท่านต้องไปงานของดิฉันให้ได้ ต้องไปให้ได้นะคะ”

คุณนายผ่องศรีถามต่อว่า “ปีนี้เป็นอย่างไรไม่ทราบเจ้าคะ รู้สึกไม่สบายใจตลอดทั้งปี เป็นเพราะอะไรเจ้าคะ จะเป็นเรื่องที่หรือเรื่องปลูกบ้านไม่ดีอย่างไร”

อาตมาสอบดูแล้ว ก็จะเป็นด้วย นิมิตแห่งการจากโลกของคุณนาย “ความตายจะมาถึง” ก็เป็นได้ตามหลักกรรม แต่ไม่ได้ตอบกับคุณนายว่าอะไร คิดว่าคุณนายต้องตายปีนี้แน่ จึงเพียงแต่แนะนำให้ตั้งใจสวดมนต์ภาวนา ทำบุญตักบาตรดีแล้ว ไม่เป็นไรนะคุณนายต่อไปก็จะสบายดี

ในวันเดียวกันนั้นท่านทั้งสองก็ขอยาต้มบำรุงประสาท บำรุงหัวใจ ๓ หม้อ ซึ่งอาตมามียาต้มบำรุงประสาท ได้ตำรามาจากกรมหลวงชุมพร เพื่อจะนำไปให้แก่ นายทวี แรงขำ อาตมาก็จัดให้เรียบร้อย

หลังจากนั้น วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๖ อาตมากลับจากกิจกรรมถึงวัดเวลา ๒๐ นาฬิกา สรงน้ำแล้วก็ทำกิจ เสร็จแล้วก็เข้าจำวัดไม่ค่อยหลับตื่นลงมาข้างล่าง ขณะนั้นเวลาประมาณ ๒๒.๑๗ น. ก็เห็นคุณนายขับรถเข้ามา คุณนายมาคนเดียว

คุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ นุ่งขาวห่มขาว ผ้าขาวสะอาดวาววับใส่เสื้อแขนพองยาว (แขนหมูแฮม) คอเสื้อคล้ายคอปกเสื้อของทหารเรือ ผ้านุ่งทับจีบทับหน้า มีกระเป๋าทิ้งมา ๑ ลูก คลานคุกเข่าถือพานดอกไม้เข้ามากราบนมัสการแบบเบญจางคประดิษฐ์ แล้วประเคนพาน

อาตมาถามว่า “นายอำเภอไม่มาหรือ” คุณนายเคยมาคู่กัน วันนี้ทำไมมาคนเดียว

คุณนายตอบว่า “ไม่ได้มาค่ะ ดิฉันมาคนเดียว”

อาตมาถามต่อไปว่า “คุณนายจะบวชชีทำไมไม่โกนผมเล่า”

คุณนายตอบว่า “ไม่สำคัญที่ทรงผมเจ้าค่ะ สำคัญที่ใจปฏิบัติเจ้าค่ะ”

คุณนายผ่องศรีพูดว่า “ดิฉันมานี้ มีเหตุผล ๒ ประการ

๑. ที่ดิฉันกับคุณมานิมนต์ท่านไว้ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๑๕๑๖ สวดมนต์ จันเพล สวดธรรมจักร ในวันเกิดนายอำเภอ ดิฉันไม่ได้ อยู่แล้วนะเจ้าคะ ขอกราบนมัสการลาไปบำเพ็ญกุศลแล้ว”

“อ้าว! คุณนายจะไปไหนเล่า”

“ดิฉันจะไปบำเพ็ญกุศลเจ้าคะ ดิฉันหมดทุกข์แล้วค่ะ ท่านจะต้องถามคุณดูก่อนว่าจะทำบุญหรือเปล่า ดิฉันแม่ครัวไม่อยู่แล้ว ขอท่านจงไปถามก่อนนะเจ้าคะ เตี่ยวท่านก็จะไปเสียเวลา ดิฉันเป็นผู้นิมนต์ท่าน ดิฉันต้องมาเรียนให้ท่านทราบ เพราะเป็นห่วงเรื่องนิมนต์นี้ค่ะ”

“และ ๒. เรียนให้ท่านทราบอีกคือเรื่องยา ดิฉันเป็นห่วงยาที่ไปให้คุณทวิ แร่ง ขำ กับภรรยา เขารับยาถูกดีเจ้าคะ และหายแล้วเจ้าคะ ดิฉันเล็กรีบแล้วเจ้าคะ ดิฉันไม่ต้องรับแล้วเจ้าคะ ดิฉันหายหมดแล้วเจ้าคะ ขอกราบลาเจ้าคะ

และเล่าเหตุการณ์ให้อาตมาฟังอีก ๒ เรื่อง หลังจากเล่าแล้วก็รีบกราบลาตัวน

“ดิฉันต้องรีบไปให้ทันเวลานะเจ้าคะ เพื่อจะไปบำเพ็ญกุศล และจะไปหาลูกชายตามสัญญา” (ลูกชายเป็นนายอำเภออยู่ที่ อ.บ้านโอง จ.ลำพูน) แล้วกราบนมัสการลาอย่างเศร้า ๆ พระปลัดประสิทธิ์อยู่ด้านหลังก็ได้ยินคำสนทนานี้ด้วย

คุณนายกราบแล้วยกเข่าตั้งลุกขึ้นยืน และออกไปขึ้นรถเสียงรถดั่งขึ้น อาตมาลุกขึ้นไปมองดู รถไม่อยู่แล้ว อาตมาตกใจ ออกไปส่งคุณนายแล้ว กลับมาบันทึกหลักฐาน ไม่เคยมีอย่างนี้เลย พานดอกไม้ก็หายไปด้วย จึงได้หีบสมุดบันทึก มาบันทึกเข้าไว้ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไปในโอกาสหน้า

ในวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๑๖ เวลา ๒ โมงเช้าก็หีบสมุดบันทึกอ่านให้ทายกทายิกาวัตอัมพวันฟัง เรื่องที่ผ่านมาแล้วนั้น พอถึงขณะนั้นได้รับจดหมาย ๑ ฉบับ ลง

วันที่ ๓๐ มกราคม ๑๕๑๖ มีใจความว่า คุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ได้ถึงแก่กรรม เสียแล้วเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๖ เวลา ๒๒.๑๕ น. ณ โรงพยาบาลชัยนาท โดยคุณสมพร ไทยมณี ร้านมณีภัณฑ์ จังหวัดลพบุรี เป็นผู้จดหมายส่งข่าว อาตมา ขอขอบคุณคุณสมพรมากที่กรุณาส่งข่าว ขณะนั้นมีญาติโยมอยู่กันหลายคน ทุกคน เศร้าสลดใจ ก็พากันนึกถึงแต่ท่านนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ เท่านั้น ว่าจะว่าแห้ว มากทีเดียว คนตายเขาก็ไปมีความสุขแล้ว คนอยู่ก็ต้องลำบากกันต่อไป

นี่แหละท่านทั้งหลาย จิตเท่านั้นที่รวบรวมบุญกุศลไว้ ใครทำใครได้ เหมือนเทพบันทึกลงเสียง และเปรียบเหมือนกระแสไฟฟ้า คือจิต ไวกวาม เหมือนเรากำลังคิดถึงเรื่องอะไร จะไปไหนจิตไวถึงก่อนเสมอ ขณะจิตจะดับไปถ้าคิดถึงทุกข์ เตือดร้อนใจเป็นห่วงเป็นใยแล้ว จิตก็ไปสู่อบายได้ ถ้าคิดถึงบุญกุศลที่ได้สร้างสมเข้าไว้ สวรรค์เป็นที่ได้แน่นอน

ขณะที่คุณนานจะจากโลกไป กำลังทำครัวและเตรียมของไว้ใส่บาตรตอนเช้า จิตก็เป็นบุญจิตก็เป็นกุศล อันนี้สวรรค์เป็นที่ได้แน่นอน นิสัยของคุณนายมีอยู่ว่า ทำอะไรก็อยากจะให้เรียบร้อย ไม่ให้ตกค้างพากเป็นห่วงเป็นใย จะจากไปแล้วจิตจดจ่อ ว่า มีอะไรเรียบร้อยหรือไม่ จะใส่บาตรตอนเช้าพร้อมแล้วหรือยัง ขณะนั้นคงติดอยู่ในจิตใจ จึงรีบจัดการให้เรียบร้อยก่อน แล้วจึงรีบเดินทางต่อไป อุตุสาห์ไปบอกอาตมา ในเวลาเดียวกันถึงเรื่องการนิมนต์ และมี ๒ เรื่องที่เล่าให้ฟัง ยังบันทึกไว้ จะเปิดเผยต่อไปในวันหน้า เพราะบอกเรื่องความลับ วันนั้นยังมาไม่ถึง

ท่านนายอำเภอได้ตั้งศพคุณนายไว้ที่วัดศรีวิชัยพัฒนาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.ชัยนาทนั่นเอง เขาสดได้สองคืนแล้ว อาตมาจึงไปงานศพ เอรารถสองแถวไปเลย ไปถึงก็ให้พวกเราที่ติดตามไปกราบศพ สวดพระอภิธรรมจบเดียว เขาเคยสดคืนละ ๙-๑๐ จบ เพราะเป็นนายอำเภอ มีเจ้าภาพเยอะ อาตมาก็เอาบันทึกให้นายอำเภออ่าน อ่านไปอ่านมาร้องให้เลย ทุกคนเจียบไม่ต้องสวดพระอภิธรรมล้อมกันมาฟังหมด อาตมาก็เทศน์เรื่องนี้ เขาอืดเทปไว้แล้วเอามาพิมพ์แจกงานศพ

คุณนายเคยไปเยี่ยมลูกชายที่เมืองเหนือ จ.ลำพูน เห็นเขาเผาศพมีปราสาท บอกกับลูกชายว่า “ให้ลูกรับปากแม่ได้ไหม”

“รับอะไรคุณแม่”

“ถ้าแม่ตายเอาอย่างนี้แหละ”

และที่นี้คุณนายจากเราไป ไปหาลูกชาย บอก “ลูกเอ๋ย อย่าลืม ตามสัญญา” รุ่งเช้าลูกก็ได้รับโทรเลข กลับมาทำงานศพ บอกกับคุณพ่อว่า “คุณพ่อครับ ผมต้องทำตามที่ให้สัญญาคุณแม่”

เลยไปหาเมรุปราสาทล้านนาจากลำพูนมาราคา ๒ หมื่น ตั้งที่ลานวัดเลย ในวันเสาร์ที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๑๖ เวลาจุดมีไฟลูกหนูวิ่งปุบปับ ๆ แล้วเผาหมด มีสังกะสีล้อมศพไว้ เหลือแต่กระดูกแล้วนำไปลอยน้ำ

ท่านสาธุชนทั้งหลาย อุทิศสำหรับสร้างแต่คุณงามความดีบุญกุศลติดตามตนไปได้เท่านั้น สมกับพระบาลีอ้างอิงว่า “อสาธารณ บัญญูส อโจรทรโณ นิธิ กยิราถีโร ปุญญาหิโย นิธิ อนุคามิโก” ขึ้นชื่อว่าขุมทรัพย์คือบุญนี้เป็นของไม่สาธาณะทั่วไป แก่ชนเหล่าอื่น โจรก็มาแย่งเอาไปไม่ได้ ผู้มีปัญญาควรกระทำบุญคุณธิไว้ อันจะเป็นของติดตามตนไปได้ในภพหน้า

เหมือน คุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ได้สร้างบุญคุณธิ และคุณงามความดีไว้มาก อย่างอื่นก็นำเอาไปไม่ได้นอกเหนือจากบุญกุศลเท่านั้น

บันทึกประกอบเรื่องเกี่ยวกับคุณนายผ่องศรี

พระปลัดประสิทธิ์ สิริปัญญา

๖ พ.ค. ๓๑

มีผู้มาถามอาตมาเกี่ยวกับเรื่องของคุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ผู้มาปรากฏตัวหลังตายแล้วว่ามีความเป็นจริงเพียงไร อาตมาจำได้ว่า คุณนายผ่องศรี เป็นภรรยาของท่านนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ ได้มาปรากฏกายและมาลาจากไป ด้วยความเป็นห่วงเรื่องที่นิมนต์หลวงพ่พระครูภาวนาวิสุทธิ ไปในงานของท่านนายอำเภอพิริยะ ผู้เป็นสามี ว่า “ดิฉันจะต้องจากไปแล้วทางคุณ (หมายถึงท่านนายอำเภอพิริยะ) นั้นจะทำบุญหรือไม่นั้นก็แล้วแต่ เมื่อถึงเวลาดิฉันก็ต้องมาลาหลวงพ่ไป” (หมายถึงท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ)

คุณนายผ่องศรี แต่งชุดนุ่งขาวห่มขาว ถือกระเป๋ามาด้วย

นับว่าเป็นเรื่องที่แปลกมากจริง ๆ ไม่เคยพบอย่างนี้มาก่อนเลย ในโลกของมนุษย์นี้จะมีอะไรแปลก ๆ ซ่อนอยู่ มันเป็นความลึกลับมหัศจรรย์จริง ๆ

อาตมาขอรับรองว่าเป็นเรื่องที่อาตมาได้เห็นจริง ๆ

.....